

været et Dieblit, hvor Sagen kunde have været ordnet administrativt, og det var, dengang da den afstedigede Præst for Nyslinge Menighed søgte Nyslinge Præstekald. Jeg vil slet ikke sige, at det var mindre rigtigt, at han ikke fik det; tværtimod, har man først sagt A, forstaaer jeg godt, at man ogsaa siger B, og det er ikke det, som man i Reglen badler en Minister for, at han holder fast ved, hvad han eengang har gjort. Men naar Sagen ikke dengang ordnedes ad administrativt Veie, seer jeg ikke, hvorledes Menigheden nu, da den er kommen til at staae udenfor Folkekirken, ad administrativt Veie atter kan praktiseres ind i Folkekirken. Væde Medlemmer vilde vist erindre en Anordning af 2den October 1862, som traf en Bestemmelse om et aldeles indre Forhold i den danske Folkekirke, nemlig den Bestemmelse, at Kirker og Kirkegaardene tør benyttes af andre Præster end de ved dem ansatte for de Medlemmer af Sognet, der have løst Sognebaand til dem; den angik et fuldstændigt indre Spørgsmaal i den danske Folkekirke, og jeg har for mit Vedkommende ikke mindste Tvivl om, at det kunde løses administrativt, og dog vilde de vide, hvilken Kamp denne Anordning har vaakt, en Kamp, der endnu ikke efter 4 à 5 Aars Forløb er ganske hændt. Men jeg spørger saa: Hvilken Kirke- og Underviisningsminister skulde have lyst til under disse Omstændigheder administrativt at indordne Nazareth-Menigheden i den danske Folkekirke, og hvis Een skulde ville gjøre det, hvilket Naab vilde der saa ikke vækkes i den Anledning, et Naab, der var ganske anderledes berettiget end ved hiin tidligere Sag! Saa er der altsaa kun Lovgivningsveien tilbage. Men med Hensyn til den vilde jeg gjerne spørge det ærede Fleertal: Har det da ikke tænkt sig det som sin Opgave at forandre det almindelige Lovforslag til et særligt? Efter de Udtalelser, der faldt fra flere Sider ved denne Sags 1ste Behandling, maatte det vide, at derved vilde idetmindste fra en vis Side den største Modstand imod dets Forslag blive fjernet. Men skulde ogsaa en saadan Løsning støde paa Vanskeligheder — og der er Tegn til, at den virkelig vilde støde paa Vanskeligheder, at det vilde være atter at styrte Sagen hen i

det fuldkomne Uvisse, om vi nu begyndte forfra paa et nyt Lovforslag for hiint enkelte Tilfælde —, saa staae vi ved Skilleveien, hvor det hedder: Ved at forkaste dette Lovforslag skulde vi tillige Nazareth-Menighedens Stilling ud i en uberegnelig Fremtid, og kun ved at antage det ere vi sikre paa eller have meget grundet Haab om at skaffe den Indordning i den danske Folkekirke, som den absolut maa have. Saa vilde de Herrer maaskee spørge mig: Ja, hvad Skade gjør det, at Nazareth-Menighed kommer til at staae udenfor den danske Folkekirke i længere Tid? Der er den Skade derved, at det Standpunkt, som den indtager, i Længden er fuldstændigt uholdbart, og at der ikke er Nogen af os, der kan sige, hvortil en saadan Brangvillie fra Thingets Side mod at skaffe denne Menighed indordnet igjen i Folkekirken i Længden kan føre. Allerede i det Andragende, som den foregaaende ærede Taler (Hæst) sigtede til, og som er undertegnet af nogle og halvfjerdsindstyve Præster af den danske Folkekirke, er det antydet, at det er den korteste Veie til at opløse og sprænge Folkekirken, dersom man vil bortstøde og af ikke-kirkelige Grunde udelukke, hvad der kun nødbundet vil stilles fra den. De Herrer vilde vide, at der fra en vis Side, netop fra den samme Side, hvortil Nazareth-Menigheden hører, ved mange forskellige Leiligheder er blevet henkastet Yttringer om Udtrædelse af Folkekirken. Der er vist Mange, der have smilet ved slige Yttringer — jeg har selv smilet derved —, og der er vist Mange, der i dette Dieblit, efterat det har viist sig, at Nazareth-Menighedens Præst ønsker at blive ved Folkekirken, endnu mene, at det aldeles ikke har nogen Fare, og dog er det aabenbart, at netop det, om Nazareth-Menigheden ikke paa nogen Maade kunde komme ind under den danske Folkekirke igjen, vilde være et saa betænkeligt Punkt, at man godt kunde tænke sig, at det kunde give Anledning til en almindeligere Udtræden af Folkekirken. Nu er der saa atter Nogle, der sige: Hvad Skade gjør det, at de udtræde af Folkekirken? Dertil skal jeg bemærke, at Folkekirken Stilling allerede i Dieblittet er mindre behagelig af den Grund, at alle kirkelige Lovforslag skulde afgjøres af